

Dimineață, bărbatul cu haină vărgată descuie ușa și arătând spre găleată îi zise Adei:

— Urmează-mă.

Ada o apucă de toartă, iar el o conduse afară la un closet. Pe peretele din față fusese lăsat să se întindă un trandafir căță-rător, care îl acoperea acum cu muguri roșiatici și grăsanii. Îi mergea bine în pământul ăla, se bucura și de soare. Ada intră. Judecând după petele din bazin – și după miros –, își dădu seama că nu mai fusese spălat de ani de zile. Bărbatul se întoarse cu spatele cât îi luă ei să-și deșerte găleata, după care o conduse în spălător, unde îi puse în brațe un castron cu smalțul sărit, plin pe jumătate cu un soi de lături bej. Ada cea de demult nu se dădea în vânt după porridge, îl putea înghiți doar dacă era îndoit cu zahăr, însă Ada *de acum*, un om complet diferit, îl mănca pe nerăsuflăte. Bărbatul așteptă lângă ea cât îi luă să infulece.

— Dumneata cine ești? îl întrebă Ada.

Bărbatul strânse din buze.

— Poți vorbi?

El clătină din cap. *Das ist nicht gestattet.* Îi făcu semn cu degetul. *Verboten.*

O conduse înapoi în camera în care Frau Weiss o aștepta cu o bucată de stofă pe braț, ținând în mână ceea ce părea a fi o revistă pentru femei. Ada se întrebă dacă raționalizarea se practica și la nemți așa ca la francezi. Femeia asta nu părea să ducă lipsă de nimic. Lăsa materialul pe masă și, deschizând revista, i-o întinse Adei.

— Asta, îi zise ea arătând cu degetul spre poza unui costum de damă, apoi spre materialul de pe masă.

Ada se uită la fotografie mai de-a-proape. Sacoul era cambrat și se încheia pe mijloc, până la gât, cu un rând de butoni. Fusta era evazată, plecticoasă la culme. La fel și țesătura, de un gri mohorât cu niște carouri mai închise la culoare. Demodată. Dar Ada își dădea seama că, încheiat pe o parte și cu un guler-tunică, cu două buzunare dichisite, cu clapetă, și o fustă conică având

la spate pliu dublu, costumul ar fi fost tineresc, *modisch*. Învățase cuvântul ăsta de la Herr Weiss. Era ca în engleză, doar scris diferit. Frau Weiss puse pe masă și căptușeala și papiotele. Nu scosese o vorbă despre rochie, însă Ada înțelese că o mulțumise, altfel ar fi trimis-o de unde venise.

Ada o privi.

— Madame, zise ea, apoi inspiră, făcându-și curaj. Poate că – și arătă spre poză: Butonii aici, buzunar aici. Mai *modisch*.

Ada așteptă urletul, însă Frau Weiss asculta mai departe.

— Aveți un creion și hârtie? continuă Ada. Vreau să vă arăt.

Frau Weiss ieși din încăpere și se întoarse. Ada nu era bună la desen, dar se descurca dacă era vorba de o schiță simplă. O văzu pe Frau Weiss încercând să-și ascundă un zâmbet. Era o femeie vanitoasă.

— Costumul îmi trebuie mâine.

Ja. Se întoarse și părăsi camera.

Și căptușit. Ada avea să lucreze toată noaptea.

Luă revista și o închise. Pe copertă, pe lângă însemnul nazist, Ada silabisi *NS Frauen-Warte*. Își plimbă degetele pe litere. Nu se descurca să citească în germană, dar recunoscă un cuvânt, *Frau*. Pe copertă era fotografia unei nemțoaice trupeșe îmbrăcate într-un sarafan lung de tricot, cu o bluză albă pe dedesubt, stând pe o bancă și tricotând un ciorap. Un bebeluș dolofan se juca în pătuțul de lângă ea. Textul ce însoțea fotografia era scris cu caractere ciudate, învechite. Copilul părea cam de aceeași vârstă cu Thomas. Tuns și pieptănat îngrijit, cu cărare, zâmbea jucându-se în pătuțul lui.

Copilul de deasupra plângea din nou. De ce nu se ducea Frau Weiss să-l ia în brațe? Ada nu și-ar fi lăsat niciodată odorul să plângă în halul ăsta, ore întregi, la nesfârșit. O să facă hernie. Frau avea probabil o inimă de piatră. Mergea mână în mână cu vanitatea.

Adei îi fu permis să iasă de două ori în ziua aceea în spălător, unde i se dădu o supă searbădă și pâine neagră, din care mănca în liniște împreună cu bărbatul, stând amândoi în picioare. Ajunsă înapoi în camera ei, Ada croi, drapă, cusu la mașină

șezând pe scăunel. Ca să cadă perfect, sacoul avea nevoie de greutate. La ferestre, atârând de șina ruginită, putezeau adunate laolaltă draperiile. Ada pipăi tivurile. Desprinse micile bucăți de plumb care trăgeau materialul în jos și puse câteva deoparte. Avea să le coasă apoi în marginea sacoului. Când în casă se lăsă liniștea, Ada își trase costumul pe ea, punând semne acolo unde trebuia strâns sau încrețit materialul, apoi ajustă pensele. Urmară cusăturile de întărire și prinderile de siguranță, pentru căptușeală. Chiar dacă lâna era aspră, se simțea moale pe pielea ei, iar căptușeala era fină. Frau Weiss n-avea să afle niciodată că Ada le probase, că fibrele căptușelii care o mângâiaseră mai întâi pe Ada vor atârna pe Frau ca niște pânze de păianjen. Îi plăcea ideea asta.

Adormi în fotoliul stricat. În zori Frau Weiss intră în cameră și își luă costumașul fără o vorbă.

Rutina fu întocmai ca în ziua dinainte. Își goli găleata, își mănca terciul lungit și se întoarse în cameră. De data asta, bărbatul îi aduse un coș cu rufe pe care i-l puse în brațe.

— De reparat, îi zise.

Ada abia putea cuprinde cu brațele coșul plin ochi. Luă la mână fiecare lucru. Șosete de cârpit și ciorapi de damă, cu ajur fin sub linia jartierei, de reparat. Cardigane și pulovere cu marginile mânecilor zdrențuite sau coate lărgite, pantaloni cu nasturi lipsă, o fustă cu fermoarul stricat, bluzițe desfăcute pe la cusături, rochii cărora le trebuia tiv, sutiene fără copci. Mai erau acolo o pătură cu marginile descusute, o jachetă cu căptușeala ruptă, un palton mare de tweed, despre care Ada își închipui că a fost adus pentru retuș, și o salopețică de copil, ruptă.

Ce fel de gospodină era Frau Weiss, dacă lăsa să se adune așa hainele de cârpit, ca dintr-o sarcină minoră treaba asta să devină o muncă în sine? Nu toate femeile știau să coasă, Ada înțelegea, iar Frau Weiss era probabil una dintre ele, dar ar fi putut face un efort. Cel mai probabil chiar era o zdreanță, își zise Ada, uimită de propriile gânduri răutăcioase și că se sinchisea. Avea să-i ia zile întregi să termine și se întrebă dacă se va mai întoarce vreodată la azilul de bătrâni, la Sora Brigitte și

la cealaltă, dacă va mai vedea vreodată lumea de dincolo de camera în care stătea acum și dincolo de toaletă, dacă va mai vorbi vreodată în engleză. Dacă va mai vorbi vreodată, dacă se va întoarce acasă, dacă va fi iar liberă.

*

Ada pierdu șirul zilelor, începuse să măsoare timpul în cicluri menstruale. Când era la azilul de bătrâni, măcar acolo dumini-cile erau diferite și-așa țineau socoteala timpului scurs, însă aici zilele semănau între ele nesmintit. I se îngăduia să iasă din cameră ca să mănânce și să meargă la toaletă. Îi fuseseră date un lighean și o cârpă cu care să se șteargă. La un moment dat, i-a venit un soi de pachet cu un voal nou, izmene și schimburi. Fuseseră trimise pesemne de Crucea Roșie. Sora Brigitte dăduse într-un final de ei. Poate că în curând avea să primească și o scrisoare.

Ce le zisese Sora Brigitte? *Să ținem minte datele. Să nu le uităm.* Ada începu să țină socoteala, notând zilele cu cretă pe tăblia mesei, pe dedesubt. Acum era vară, sfârșitului lui iulie 1942. Stătuse aici șapte luni, văzând cum zăpada se preschimbă în ploaie, iar ploaia lasă locul soarelui. Degetele îi transpirau din cauza căldurii în timp ce cosea. Era nevoită să și le tot șteargă pe o bucată veche de material de prosop, să nu-i murdărească lui Frau Weiss țesăturile fine de batist și de tul.

Într-o zi călduroasă, ușa se deschise și pe ea intră Herr Weiss, dichisit, în cămașă albă și vestă de loden, cu bastonul lovind în podea.

— *Nönnchen*, zise el, nepotul meu mi-a spus că te găsec aici.

Avusese dreptate. Herr Weiss trăsese sforile, el avea legături cu *Obersturmbannführer*-ul, cu care Ada încă nu dăduse ochii. Tânăra se încordă, își strânse pumnii, își încleștă dinții.

— *Vino*, micuță soră *Claralein*, zise el îndreptându-se spre ea, capătul de metal al bastonului țacănind pe podeaua de piatră. Nu te bucuri să mă vezi?

De ce mai venise acum? După toate lunile astea? Ce îi trebuia?

— Nu zâmbești când îți vezi bătrânul profesor?

Își târâi bastonul pe podea, atingându-i poalele veșmântului.

— Nu te bucuri să auzi din nou vorbindu-se în engleză?

Fii politicoasă. Ada zâmbi, o vagă mișcare a buzelor. Bătrânul se trase înapoi, îmbunat.

— Uitasem cum sună, zise ea.

Bărbatul râse.

— Limba maternă n-o uiți niciodată. Rămâne în adâncul tău pentru totdeauna. Ce-ar fi să ne așezăm, eu și cu tine?

Ada își strângea „patul“ în fiecare dimineață, punând la locul lor pernele fotoliului rablagit – pe care le întindea noaptea pe jos – și împăturind „pătura“, vechiul veșmânt al Sorei Jeanne, dosit dedesubtul pernelor. Născocise mici obișnuințe care să-i aducă ordine în viață, lucruri banale care să-i amintească de o altă lume, care să-i lase puțin control.

— Nu văd decât un loc de șezut, zise Herr Weiss arătând către fotoliu și făcându-și drum într-acolo.

Țac, țac. Era mult mai gârbovit decât și-l amintea ea. Un moș.

— Eu o să mă așez pe scăunel, zise Ada.

O distanță suficient de sigură.

— Cum poftești, zise Herr Weiss. Cum poftești.

Ada se așeză, eliberându-se încet de tensiune, relaxându-și mușchii. Potolește-te, își spuse. Venise să discute cu ea, pentru o lecție de engleză. Nimic mai mult.

— Și cum ți se pare aici? o întrebă.

— Ca-n închisoare, zise ea. Nu prea rău.

Era purul adevăr. Ar fi putut spăla bătrâni sau cadavre care începeau să se descompună, muritori cu scrotul până la genunchi și degete cu gheare în loc de unghii. N-avea ea destulă mâncare sau haine sau un pat cât de cât, și trebuia să muncească atâtea ore, dar se putea mândri cu ce lucra. Chiar dacă Frau Weiss n-o lăudase niciodată, darămite să-i arate vreun strop de recunoștință, Ada știa că-i prețuiește iscusința.

— Mă gândeam eu c-o să-ți placă, zise Herr Weiss. Aș fi venit mai devreme să te văd, dar am zis să te așezi mai întâi.

Era alunecos, viclean. Singuri în cameră, n-avea cine să-i deranjeze. Foarfeca se afla pe masă, la îndemâna Adei. Dacă

bătrânul se apropia de ea, putea să se ridice și s-o înhațe. Inima îi bubuia în piept. Era oare în stare să se apere? O fi el în vârstă, dar puternic, *cu vână*. Ea era firavă, slabă. Nici o șansă.

— Haide, draga mea... Nu pari fericită. Viața poate fi mai urâtă de-atât, crede-mă pe cuvânt.

Se ridică și-și luă bastonul, lăsat până atunci rezemat de cotieră.

— Data viitoare când o să trec pe aici, mi-ar plăcea să fii mai recunoscătoare. Acum plec, cina va fi servită dintr-o clipă în alta, iar nepotul meu e maniac în ce privește punctualitatea.

Pocni din călcâie și făcu o plecăciune.

— Dacă nu mă înșel, zise el, în seara asta avem mistreț și-un vin de Bordeaux excelent. Vechi, din 1921. Și vinurile noastre sunt bune, dar n-au buchetul celor franțuzești. O seară bună, Soră Clara.

Se întoarse pe călcâie și țacăni cu bastonul până la ușă, unde se opri:

— Avem multe de sărbătorit. Rușii se retrag, zâmbi el și făcu din nou o plecăciune. Pe data viitoare!

Ada îi ascultă pașii îndepărtându-se pe coridor, până se făcu liniște. Se frecă la ochi cu podul palmei. În toate aceste luni crezuse că scăpase de Herr Weiss, de drăgălășeniile lui libidinoase, de degetele lui osoase apăsându-se cu putere peste ale ei și peste propriile vintre, în timp ce se crispa și gema în strânsoarea lor. I se făcea rău aducându-și aminte și gândindu-se că asta o așteaptă. Războiul n-avea să se termine odată? Va fi eliberată într-o bună zi, va începe vreodată o viață nouă? Ce ar mai sta atunci în picioare? *Cine* ar mai rămâne? Nu știa mare lucru despre război, Frau Weiss nu vorbea niciodată despre el. Dar dacă rușii se retrăgeau, asta însemna ceva. Ada nu știa prea multă geografie, nici politică, însă și-l aminti pe tatăl ei vorbind despre cât de întinsă era Rusia. Nu doar Rusia. Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste. Parcă îl auzea spunându-i: *Închipuie-ți, Ada, cea mai puternică țară de pe pământ, și socialistă pe deasupra! Paradisul*. Dacă rușii se retrăgeau, Germania era pesemne cea mai puternică țară acum. Cum îi zisese Herr Weiss? Al Treilea Reich.